

Taboe in het kwadraat: bevolkingsgroei is vooral een 'zwart' Afrikaans probleem

Posted on 14 november 2020 by Arnout Jaspers

Weinig onderwerpen zijn zo gepolitiseerd als overbevolking. Alles wat zich progressief noemt, maakt zich grote zorgen over klimaatverandering en aantasting van de natuur, maar wie aankaart dat elk jaar 82 miljoen mensen extra op deze aarde daar ook wat mee te maken heeft, wordt uitgekreten voor xenofoob, klimaatontkenner en racist.

Het politiek correcte credo is, dat bevolkingsgroei geen probleem is, en bovendien een probleem dat zichzelf oplost. Men verwijst dan graag naar TED-talk statisticus Hans Rosling, die liet zien dat de groei van de wereldbevolking nu al een stuk minder is dan in de jaren zeventig, en nog steeds daalt. Klopt, maar dat is de groei als *percentage* van de steeds groter wordende wereldbevolking. Als je gewoon telt hoeveel aardbewoners er bij komen, is dat al sinds 1960 een opmerkelijk stabiele 82 miljoen mensen per jaar.

Die 82 miljoen mensen wens je ook een menswaardig bestaan toe, toch? Ook die mensen hebben recht op eten, scholing, gezondheidszorg, een dak boven hun hoofd en werk waarmee ze iets meer dan het overlevingsminimum verdienen. Dat vinden linkse klimaatactivisten echter niet, althans als je hun voornaamste argument serieus neemt waarom bevolkingsgroei niets met klimaatverandering te maken zou hebben.

De rijken hebben het gedaan

Actuele rechtvaardiging voor die stelling komt van Oxfam Novib, dat in september het rapport *Confronting Carbon Inequality* uitbracht. De bevinding die alle koppen haalde, was dat de rijkste 1% van de wereldbevolking twee keer zo veel CO2 uitstoot als de armste 50%.

De redenatie is nu, dat bevolkingsgroei bijna alleen nog maar in arme landen plaatsvindt, dus in de armste 50% van de wereldbevolking. Daar hebben mensen zo'n lage 'voetafdruk' per persoon, dat zelfs een verdubbeling van dat bevolkingsdeel in 2050, mondiaal gezien, nauwelijks iets uit zal maken. Het aanpakken van die 1% met zijn flagrante overuitstoot is dus veel urgenter.

Die overconsumptie van de rijkste 1% kun je moreel verwerpelijk vinden, maar die maakt het grote verschil niet. Want die stoten 15% van alle CO2 uit, tegen 7% door de armste 50%. Dus: de 49% van de wereldbevolking die daar ergens tussenin zit, stoot 78% van alle CO2 uit.

De bulk van het CO2-uitstootprobleem zit dus in die 49%. Dat zijn wij, de modale westerling, maar ook de middenklasse in landen als China, India, Brazilië en Indonesië, die getalsmatig al veel groter is dan de middenklasse in Europa en de VS.

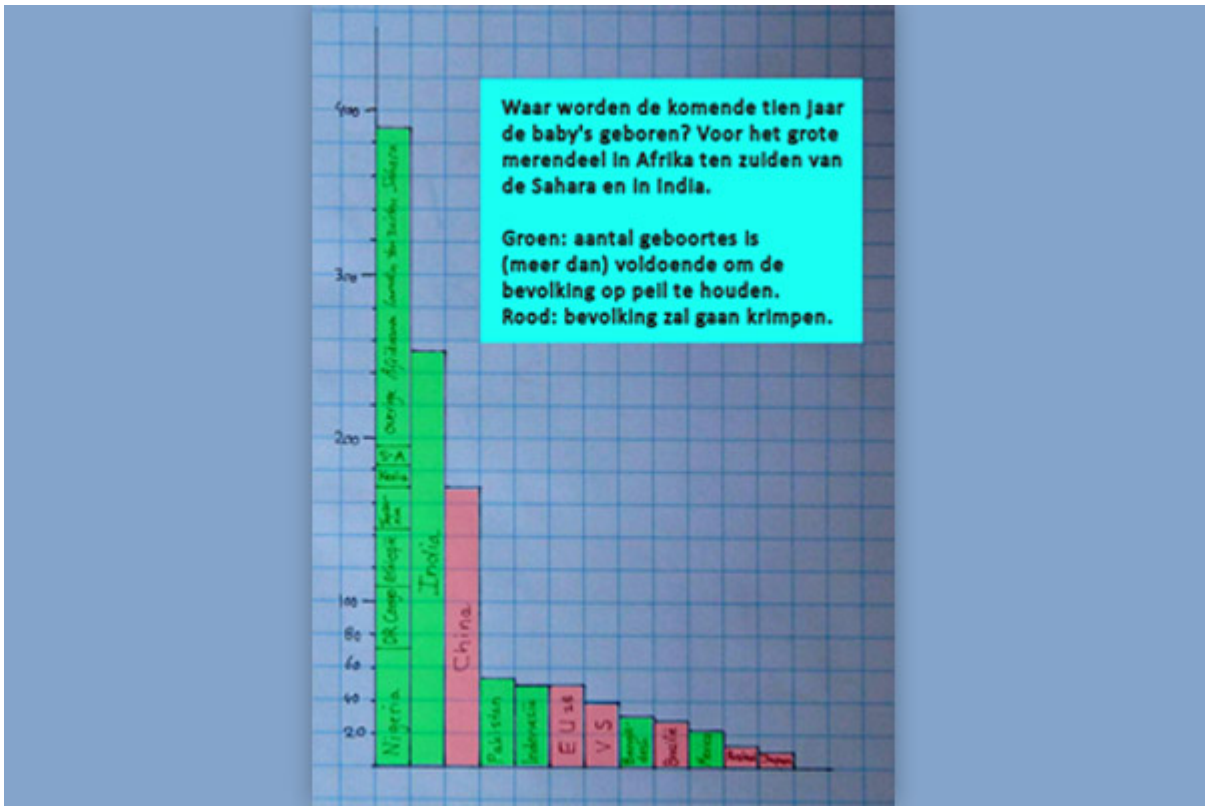
Armen worden ook middenklasse

Het is niet realistisch om te denken dat bevolkingsgroei de komende vijftig jaar alleen zal plaatsvinden in de armste 50%. Altijd als landen zich economisch ontwikkelen, migreren grote delen van de arme bevolking de middenklasse in, met bijbehorende voetafdruk.

'Progressieven' zouden niet eens moeten willen dat het anders is. Excessieve

bevolkingsgroei is immers alleen geen CO2-probleem als je aanneemt dat de aarde, in plaats van nu 3,9 miljard straatarme boeren en sloppenwijkbewoners, in 2050 een kleine 6 miljard straatarme boeren en sloppenwijkbewoners telt, paupers die dat ook hun hele leven moeten blijven. Alleen dan parkeer je de mondiale bevolkingsgroei bijna uitstootvrij in die onderste 50%.

Het bagatelliseren van excessieve bevolkingsgroei door die te verbannen naar een abstracte, mondiale categorie paupers, negeert ook, dat voortplanting momenteel bijna net zo ongelijk verdeeld is over de wereld als CO2-uitstoot. In grote delen van de wereld, zoals Europa, de VS en Japan, is het aantal kinderen per vrouw gedaald tot ver onder het vervangingsniveau van 2,1, zodat hun autochtone bevolkingen al afnemen, of dat snel zullen gaan doen. Dat de wereldbevolking netto nog steeds groeit, komt door een beperkt aantal landen met grote geboorteoverschotten.

Voorlopig zal India nog een van de grootste groeiers blijven, maar volgens VN-prognoses zet Afrika ten zuiden van de Sahara tot 2050 ruim de helft van alle extra mensen op de wereld, en tot 2100 zelfs tachtig procent. De spectaculairste groeier is Nigeria: als de modellen kloppen, stijgt de bevolking daar van 200 miljoen nu naar 800 miljoen in 2100.

Klimaat de schuld van het westen

Het politiek correcte credo houdt ook in, dat klimaatverandering de schuld van het Westen is (hoewel dat al geruime tijd niet meer de grootste CO2-uitstoter is). Omdat de bevolking in het Westen niet meer groeit – alleen daarbuiten – mag bevolkingsgroei dus niet ongunstig zijn voor het klimaat, want dat zou afdoen aan de schuld van het Westen.

Het feit dat vooral 'zwart' Afrika de rest van deze eeuw gaat zorgen voor de mondiale bevolkingsgroei legt een taboe in het kwadraat op het erkennen van dit probleem. Dit zou namelijk neerkomen op witte klimaatactivisten die zwarte Afrikanen gaan vertellen dat zij minder kinderen moeten krijgen.

Sub-Sahara Afrika gaat richting ramp

En zo stevent Afrika ten zuiden van de Sahara af op een bevolkingscatastrofe: de komende dertig jaar een miljard inwoners erbij, en tot 2100 nog eens anderhalf miljard. Vergeet desgewenst die extra CO2-uitstoot, en kijk wat excessieve bevolkingsgroei aanricht in het land zelf: de vernietiging van de natuur, het uitdijen van de sloppenwijken, de milieuvervuiling, het uitputten van grondstoffen, wat weer de kans vergroot op epidemieën, massale migratiestromen, conflicten om land en stammenstrijd tot genocide aan toe.

Maar het continent dat nu al, ondanks alle internationale hulp, het slechtst in staat is om zijn inwoners een menswaardig bestaan te bieden, mag niet met de neus op de feiten gedrukt worden, want dan ben je een racist.